

Kuidas lohedega rääkida

Kirjutanud ja illustreerinud

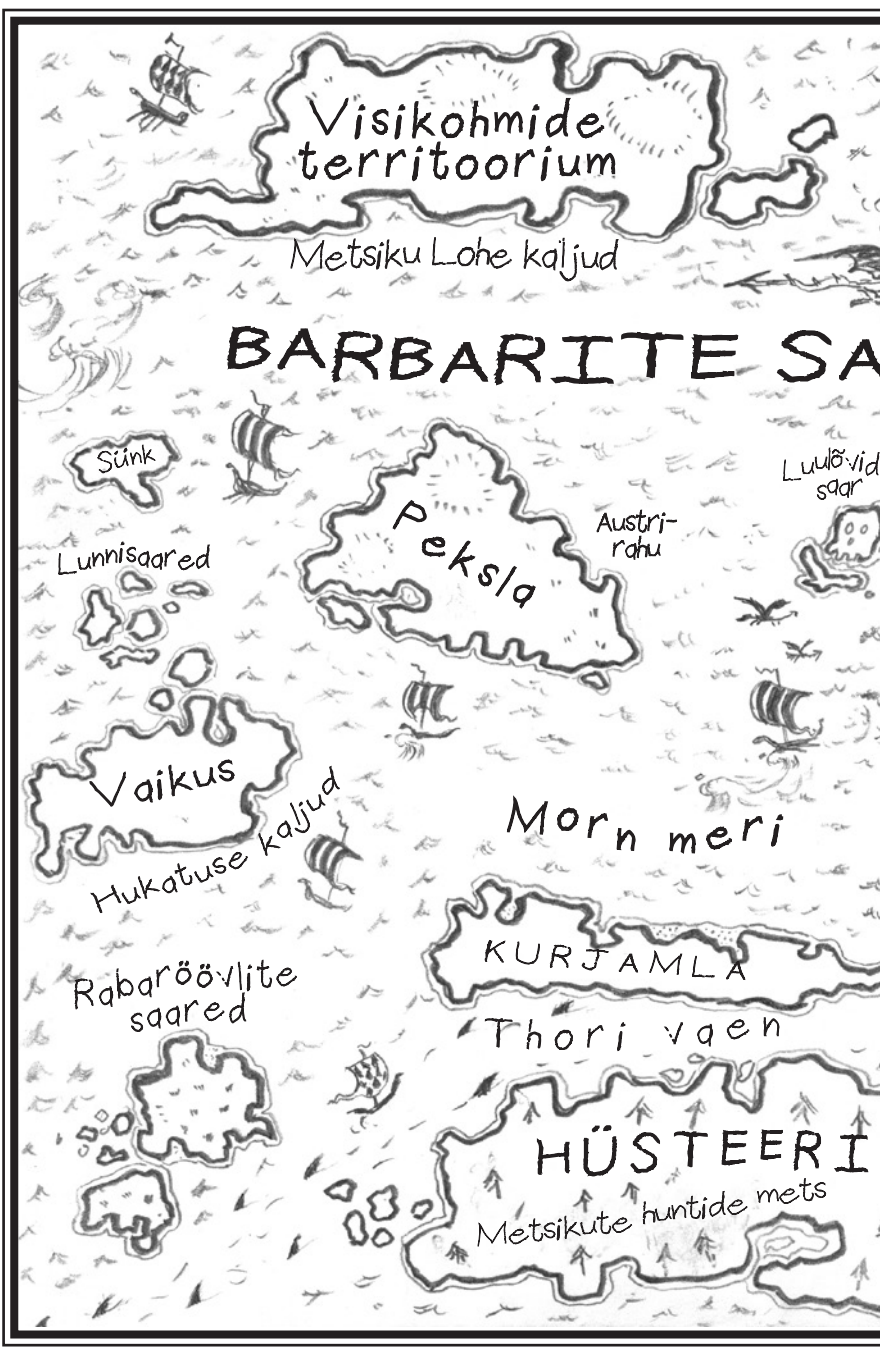
GRESSIDA COWELL

Inglise keelest tõlkinud Hannelele Kaldmaa

~ SISUKORD ~

1. Vaenlase laevale tungimise tund	17
2. Haimaod	28
3. Vihma käest räästa alla	48
4. Hambutu tuleb appi	62
5. Tagasi Berki saarel	77
6. Sel ööl pahaendelises Rooma kindluses nimega Pahaendeline Kindlus	90
7. Pisilohe	92
8. Välismaalaste hirmutamise tund	106
9. Tere tulemast Pahaendelisse Kindlusesse	116
10. Kõhna prefekti saladus	124
11. Rabaröövliite pärija	138
12. Meisterpõgeneja	148
13. Samal ajal Berkil	152
14. Kamikaze põgenemisplaanid	155
15. Haimaod tulevad!	166
16. Kaval, ent meeleheitlik plaan	168
17. Tsirkus laupäeval, Saturni päeval	178
18. Valhalla ekspress	185
19. Aaaaah!	188
20. Jumal kokutis	203
21. Rabaröövliit ei hoia lukk ega riiv	208
22. Kangelaslike pärijate tagasitulek	222
Epiloog	234

Visikohvide
territoorium

Metsiku Lohe kaljud

BARBARITE SAA

Süink

Lunnisaared

Vaikus

Hukatuse kaljud

Rabaröövliste
saared

Peks/a

Austri-
rahu

Lulövide
saar

Morn meri

KURJAMLA

Thori vaen

HÜSTEERIA

Metsikute huntide mets

KRESTIK

Väljatõugatud maa

Jäämeri

Rahumeelne maa

Berki saar

Siseookean

Kõlupeade saared

Meri nimega Wodehi vann

Kalapüügiala

Ang

Suvehooaus

Labürindisegadik

Pahaendeline kindlus

Rooma impeerium jääb sinnapoole

Kokutis ja tema mõõk,
Pealehakkamine

Kunagi olid lohed.

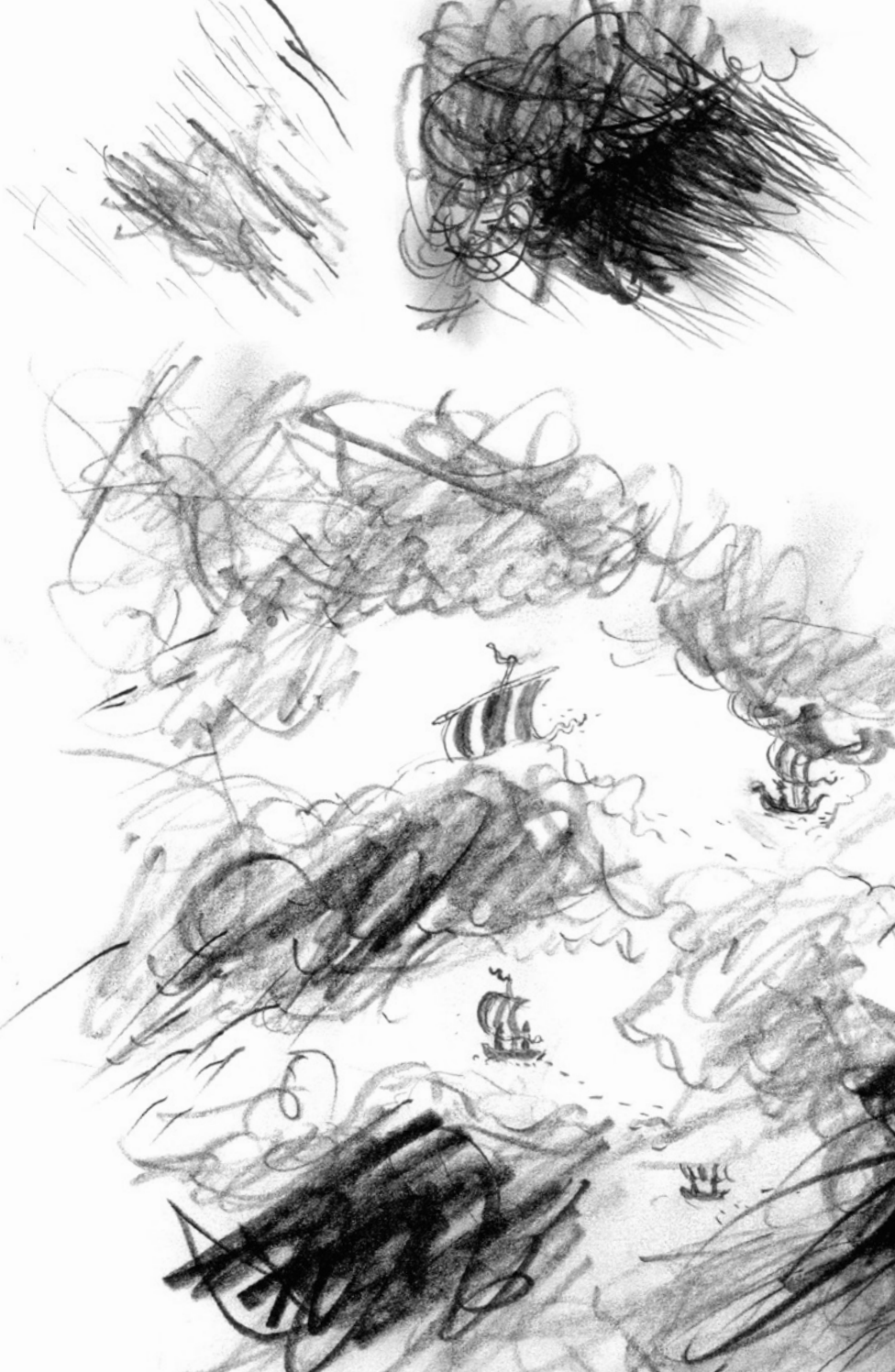
Kujuta ette LOHEDE aega – mõned külitamas sügaval ookeani põhjas, suuremad kui mäed, teised hüplemas kanarbikus, väiksemad kui sõrmeküüs.

Kujuta ette VIKINGIKANGELASTE aega, mil mehed olid mehed ja naised olid mõnes mõttes samuti mehed ning isegi mõnel väikesel beebil olid rinnakarvad.

Ja nüüd kujuta ette, et oled poiss nimega Kokutis Kohutav Kilttursk Kolmas, kes pole veel kaheteistaastanegi ega ka mitte säärane Kangelane, nagu ta isa sooviks. See poiss olin muidugi mõista tegelikult MINA, aga mu poisipõli tundub praegu nii kauge, et jutustan seda lugu peaaegu nii, nagu oleks ta olnud vohivõoras.

Niisiis kujuta ette, et selle asemel, et olla mina, oled see võoras Tulevane Kangelane SINA.

Sa oled väike. Sul on punased juuksed. Sa ei tea seda veel, aga sind ootab ees su senise elu kõige hirmsam hetk... Kui sa oled vana mees nagu mina praegu, kutsud sa seda „oma esimeseks kokkupuu-teks Rooma impeeriumiga” ja isegi kui see leidis aset kaugel minevikus, ajab selle kohutava seikluse häda- ohtude meenutamine su vanadel kortsus käsivartel karyad turri ...

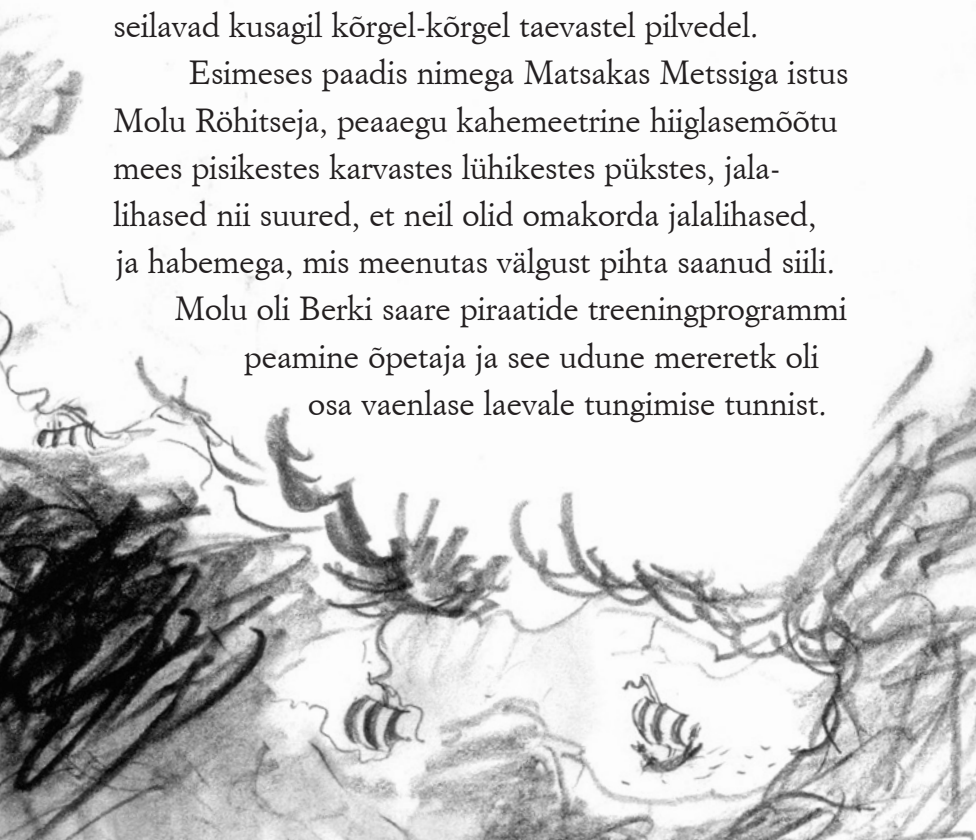

1. VAENLASE LAEVALE TUNGIMISE TUND

Ühel udusel päeval külmal-külmal maal ammu-ammu aega tagasi hulpis seitse väikest viikingilaeva üle mere, mida tunti Wodeni vannina. Udu oli põhja pool asuva Rahumeelse maa endasse matnud, nagu ka läänes asuva Berki saare ning tõtt-öelda enamiku kõigest muust, nii et paistis, nagu ei oleks need mitte tavalised, vaid õhulaevad, mis on maamuna seljataha jätnud ja seilavad kusagil kõrgel-kõrgel taevastel pilvedel.

Esimeses paadis nimega Matsakas Metssiga istus Molu Rõhitseja, peaaegu kahemeetrine hiiglasemõotu mees pisikestes karvastes lühikestes pükstes, jala-
lihased nii suured, et neil olid omakorda jalalihased, ja habemega, mis meenutas välgust pihta saanud siili.

Molu oli Berki saare piraatide treeningprogrammi peamine õpetaja ja see udune mereretk oli osa vaenlase laevale tungimise tunnist.

Kuus poisisuurst paati, mis Matsakale Metsseale järgnesid, kandsid igäuks kaht poissi ja need olid Molu õpilased, karvaste huligaanide hõimu noorliikmed.

„NONII, TE JÕLEDAD TATILÄRAKAD!”

karjus Molu nii valjult, et teda oli kuulda mitme kilomeetri kaugusele. „NÜÜD HARJUTAME VAENLASE LAEVALE TUNGIMIST LIHTSA RAHUMEELSE KALALAEVA PEAL ... KAS KEEGI MÄLETAB RÜNDAMISE ESIMEST REEGLIT?”

„ÜLLATA VAENLAST, SÖÖR!” karjus Tati-
lõust Taticärss, pikk ja ebameeldivalt ülbe ilmega poiss, kellel olid tohutud ninasõõrmed ja väikesed vuntsiudemed.

„Väga hea, Taticärss,” nurrus Molu Röhitseja rahulolevalt ja jätkas siis täisvõimsusel: „NII PAKSUS UDUS EI OLE OHVRITE LAEVAL VÕIMALUSTKI TEIE TULEKUT MÄRGATA!”

Aga kuulevad nad meid küll, mõtles Kokutis Kohutav Kilttursk Kolmas, püüdes mornilt läbi udu vaadata, kui meid just tõeline õnn ei taba ja me ei satu täiesti kurtide rahumeelsete kalameeste otsa ...

Kokutis Kohutav Kilttursk Kolmas on, üsna üllataval kombel, selle loo Kangelane. Üllatav on see seetõttu, et esimene asi, mida te Kokutise juures märkaksite, on tema igatepidi tavapärane välimus. Ta on väiksevõitu, pisut tedretähniline ja täiesti keskpärase olemisega – selline poiss, keda rahvahulgas tähele ei panda.

Kokutise lohe Hambutu, kes parajasti ta särgi sees magas, oli täpselt sama keskpärane kui tema omanik. Ainuke tõeliselt ebatavaline asi Hambutu juures oli see, kui erakordselt *pisike* ta oli. Ta oli teiste poiste lohedest vähemalt poole väiksem.

Ja nagu sa ette võid kujutada, polnud see asi, mille üle uhkust tunda.

Molu röökimine äratas väikese lohe üles. Ta pistis nina Kokutise tuunikakaelsest välja. „**Mii-mi-mis toimub?**” küsis ta uniselt lohekeeles*.

* Lohed kõnelesid lohekeeles. Seda põnevast keelt mõistis ainult Kokutis.

„Oh, ei midagi ehaarilikku,” sosistas Kokutis vastu, kratsides Hambutut sarvede tagant. (Hambutu armastas seda.) „Molu karjub, Tatikärss eputab, ja meie kõik hulbime siin udu ja külma käes, kuigi võiksime loomava tule ees teki sees istuda ... Sa võid uuesti magama jääda, kui tahad.”

Hambutu itsitas. „Teie vii-vii-vii kingid olete piistihullud nagu vii-vii-viidikad,” leidis ta. „A-a-aja Hambutu üles, kui lõ-lõ-lõunat saab ...” Ja ta pugese tagasi kenasse sooja pessa Kokutise vasema kaenlaaluse lähedal ning sulges taas silmad.

Kokutis jagas paati oma parima sõbra Kalajalaga, kes oli veel kõhnem kui Kokutis ning nägi välja natuke nagu astmaatiline ja kõõrdsilmne koibik. Kalajalg tõstis käe.

„On tõesti tore, et nad meid tulemas ei näe, söör,” teatas ta loogiliselt, „aga kuidas *meie neid* näeme, et üldse pardale tungida?”

„Käkitegu, kalaaju,” kõmistas Molu enesega rahulolevalt. „Rahu-meelsetele kalalaevadele järgneb alati parvede viisi väikeseid mustselg-merelohesid, kes loodavad midagi süüa leida. Teie peate lihtsalt nende

kisale järgnema ja leiategi mõne laeva. Seejärel tungite laevale, karjudes huligaanide sõjahüüdu: korrake minu järel ... AAAAAAAAAAH!” kisendas Molu Röhitseja.

„AAAAAAAAAAH” kisendas kümme poissi vastu, vehkides mõõkadega nagu maniakid.

„Aaaaah,” vastasid Kokutis ja Kalajalg mitte eriti entusiastlikult.

„Rahumeelne rahvas kardab meid, huligaane, ainult Woden teab, miks küll ... No nii, poisid –

röövige üks nende kiivritest, millega tõestate, et olete harjutuse läbinud, ning kandke mulle ette. SEE ON NAGU LAPSELT KOMMI VÕTMINE!” kõmistas Molu Röhitseja.

„Oh, ma oleksin peaaegu unustanud. Oh mind küll ...” Molu naeris hooletult. „Üks asi, mida te *peate* silmas pidama, on see, et ÄRGE MINGIL JUHUL SELLEST LAHEST LAHKUGE. See on VÄGA OLULINE, sest natuke lõuna pool voolab Suvehoovus, sooja vee riba, ja te kõik ometi teate, kes Suvehoo-vuses elavad ...”

„Haimaod,” neelatas Kalajalg.

„Tõsi, Kalajalg,” müristas Molu. „Ma tean, et Kokutis, meie looduslooekspert, oskab meile kindlasti midagi haimadude kohta öelda.”

„Kahtlemata, söör,” vastas Kokutis, kellele valmistas rõõmu, kui temalt ta lemmikteemal – lohed – küsimusi küsiti. Ta võttis taskust väikese räsitud märkmiku, mille kaanele oli suurte kõverate tähtedega kirjutatud „Kuidas lohedega rääkida”. Sellesse märkmikku tegi Kokutis tähelepanekuid nii lohekeele kui erinevate loheliikide välimuse ja kommete kohta.

„Noh,” ütles Kokutis, kellele valmistas ta enda käekirja lugemine raskusi. „Haimaod on loheliik, kes

näevad väga haide moodi välja. Täisealiselt võivad nad kasvada kuni kuue meetri pikkuseks ja neil on vähemalt viis rida hambaid ...”

„ÄRA VENITA, POISS!” karjus Molu.

„Nad on lausa erakordselt lihatoidulised ega söö mitte ainult laevadelt vette kukkunud elusolendeid, vaid ronivad suisa laevade pardale ja ründavad seal ... Maa peal suudavad nad kerge vaevaga inimesest kiiremini joosta ... Soovitaksin, söör, et kui on *väiksemgi võimalus* haimadudega kokku puutuda, peaksite sedamaid siitkandist lahkuma.”

„Thori nimel, poiss,” irvitas Molu Rõhitseja, „sellise suhtumisega ei pruugi sa kunagi kodust välja saada. Ma treenin teid *mereröövlikeks*, mitte *nannipunnideks*.”

„Aga mis siis saab, kui me ära eksime, söör?” küsis Kalajalg paluvalt.

„Ära eksite?” korskas Molu. „ÄRA EKSITE! Viikingid ei EKSI ÄRA!”

„Ausõna, söör,” põlastas Tatilõust Tatikärss, „ma ei tea, miks te Kokutis Kasutut ja tema kalajalgadega kohmerdisest sõpra hõimust välja ei lase visata. Nad on meile kõigile häbiks.”

Kokutis ja Kalajalg paistsid mõlemad lohutamatud.

„No vaadake vaid nende *paati*, söör,” jätkas põlastav Tatikärss. „Me oleme *viikingid*, söör, iidse Maaailma kuulsaimad laevaehitajad, söör. Selline logudik jätab meist naeruväärse mulje.”

„Sa pead ennast igavesti targaks, Tatikärss,” vastas Kokutis kindlameelselt, „aga see paat on märksa kiirem, kui sa arvad. Välimus ei ole peaasi, et sa teaksid ...”

Kahjuks oli Tatikärsa jutus iva.

Lootusrikas Lunn oli pigem hulpiv äpardus kui paat.

Kokutis ja Kalajalg ehtasid selle laevaehituse tunnis, kuid nad mõlemad olid puutöös täiesti kasutud. Miski läks laeva juures kogu aeg valesti ja selle asemel, et olla pikk ja kitsas nagu viikingilaevad peaksid olema, oli Lootusrikas Lunn tüse, peaaegu ümmargune. Selle mast oli liiga pikk ja kaldus vaskule, nii et tugeva tuulega tiirles laev ringiratast.

Ja see lekkis.

Iga poole tunni tagant pidid Kalajalg ja Kokutis meeles pidama, et on vaja laevapõhja kogunenud merevesi välja loopida, kasutades selleks Kokutise kiivrit (Kalajala kiiver lekkis samuti).

Molu Rõhitseja vaatas Lootusrikast Lunni.